

Анастасія ЧЕРКАСЬКА – учениця 8 класу Полтавської спеціалізованої школи № 29 з поглибленим вивченням англійської мови. Народилася 8 квітня 1998 року в місті Полтаві, перші проби пера здійснила в шість років, і з тих пір полюбила цю справу назавжди. Пише всюди – на вулиці, вдома, в автобусі, вночі під ковдрою та навіть на уроках. Найбільше надихають її сім'я, друзі, природа рідного краю, шкільне життя. Захоплюється вивченням англійської мови, поезією, мріє навчитися добре грати на гітарі та відвідати Лондон. Любить читати, особливо твори О'Генрі та Павла Глазого. Має звання найкращого читача Полтави (2011).

Пропонуємо добірку текстів Анастасії з її першої (поки що рукописної) книжки поезій, упорядкованої та підготовленої до видання. Хай цей дебют стане для талановитої авторки стимулом для нових натхненних сходжень до вершин художнього слова.

* * *

Цей парк холодний зовсім постарів.
Тут стало так незатишно і сумно...
Він вже не пахне світлом теплих днів.
Тут мертва тиша. Тут уже не шумно.
А люди – як фігури воскові!
Сидять. Сидять собі без справи.
І, знаєте, так холодно мені!
І, знаєте, це все так ранить...
Я хочу осінь! Теплу і живу!
Коли навколо золото сіяє!
Усім я серцем клени полюблю!
Про осінь цю ніхто іще не знає...
Тут буде листя чарівних тонів!
Тут буде сонце! Щире, золотаве.
Тут буде все у мареві сплетінь!
Тут буде все в мереживі яскравім!
Тут буде все. Тут будемо я і ти.
Життя тут буде справжнє, обіцяю!
Ласкава осене! Я так тебе чекаю!
Росту поволі. Ти ж – колись – прийди!

* * *

Ви знаєте, я так люблю дощі...
Холодні й сірі, теплі і гарячі.
І так тихенько там... в моїй душі...
Коли дивлюсь на те, як небо плаче...

Тоді неначе соромно мені...
Сидіти десь... на тому підвіконні...
Але дрібниці, я – люблю дощі!
Гарячі й теплі, сірі і холодні.

З дощем, буває, довго говорю...
Ви знаєте, усе він розуміє!
Із серця біль йому весь переллю,
Бо тільки дощ так солодко зігріє...

Ви знаєте, я так люблю дощі...
Можливо, зараз це уже не модно...
Гарячі й теплі, сірі і холодні...
Ви знаєте, я так люблю дощі!

* * *

Ранковий ранок. Синя неба синь.
Яскравий промінь ясного світанку.
Гарячий дощ. Тінява тіні тінь.
Прийємний сон. Ранковий ранок ранку.

* * *

Тихо-тихо в моїй кімнаті...
Вранці місто ще міцно спить...
Золотим, паперовим лататтям
За вікном листопад шелестить.
Наче спалений жовтий аркуш,
Покружля, відірвавшись, лист.
В килим осені, в килим жалю
Заховсь моїх мислей зміст...
Закриває тепер вже літо
Браму юності на замок.
Тремтячи, нерішуче, невміло
Опадає останній листок...

* * *

Зима. І сніг. І лід. І холод.
Прозорий дим. Гарячий чай.
Туман. І дощ. І іній знову.
І знову сніг. І сонце. Рай.

Весна. Потік. І тепле світло.
І цвіт дерев. І спів птахів.
І ліс, що сонцем весь залитий.
Метелик. Дзвін трави лугів.

Блакитне, синє небо літа.
Буяння фарб. Спекотні дні.

Легеньке плаття, в смужку зшите.
Безмежжя барв. Солодкі сни.

Високий тиск. Магнітні бурі.
І справжні теж... Буяє льон.
Карпати. Синє Чорне море.
Світанок-сон. Рожеве тло.

Дощі. Самотні тротуари.
Туман. І грім. І – знов дощі.
Холодне небо. Сірі хмари.
Мокрющий ліс. Густі куці.

Мрячить. Вже дощ. Вже град. Вже злива.
І тиша. Потім листопад.
Така вже доля вередлива.
Веселка. Дощ. Веселка. Град.

Зима. І сніг. І лід. І холод.
Прозорий дим. Гарячий чай.
Туман. І дощ. І іній знову.
І знову сніг. І сонце. Рай.

ЛЕТИ НА ВОЛЮ, ПТАШКО!

Лети на волю, пташко,
Лети у ліс, співай.
Тобі у клітці тяжко –
Лети під небокрай.
Лети туди, де сонце,
Лети туди, де гай,
Привіт тим, хто у небі,
Від нас передавай.
Лети на волю, пташко,
Лети в широкий світ.
Тебе лиш там зігріє
Квітучий сонця цвіт.
Лети, співай на волі,
Лети, бо там твій рай.
Лети на волю, пташко,
Шукай красу, шукай!

ЯКА КРАСА ВРЯТУЄ СВІТ?

(за твором В. Близнеця “Звук павутинки”)

Бува на світі дві краси –
Душевна й та, що видна,
Звичайно, що тепер в житті
Потрібні нам обидві.
А втім – зів’яне вид і лик,
Чарівність – перебуде...
Краса душі, краса сердець –
Важливіш завжди й всюди.
Дитяча думка, сміх, печаль,
Такі тремкі, чуттеві,
Потрібні більше, ніж краса,
Та, що прийде миттєво.

Якби побільше в нас було
Таких дітей, як Льонька,
Чи, може, дівчинка з веслом –
Його уяви донька!
Адам – душевний чоловік,
Хоча він і не красень.
І кожен з нас – не ідеал,
Проте душею ясен.
Важливо в серці мати щем,
Важливо душу мати!
Усмішку під смутним дощем
Потрібно цінувати.
Герой наш, Ленд, сприймає світ
Незвичним та яскравим.
І сам, мабуть, не зрозумів,
Де дійсне, де уявне...
І ми – з дитячого вікна –
Весь світ прозріти можемо.
Життя розхитує човна,
Душа ж – непереможна!

НІЧ НА МОРІ

“Садку...” Т. Г. Шевченка

Горить, палає
Полум’я зірок.
Кругленький місяць
Із-за хмари виглядає.
І під ногами
Сиплеться пісок.
Сорочку темну
Небо одягає.
Блакитні хвилі
Грають у “квача”,
Наздоганяють швидко
Одна одну.
На хвилях відблиск,
Схожий на м’яча,
Стриба тихенько
По воді холодній...

ФОНАРИ

В парке нет ни души... В зимнем парке
Одиноко горят фонари...
Светом искренним, светом ярким
От заката до ранней зари...

Вас никто, фонари, не расспросит.
Не расскажет, что было, что есть...
Только изредка в зимнюю проседь
Может кто-то на лавку присесть.

Вы под холодом, стужей и снегом
Обречены стоять допоздна.

